

Τεύχος 66

Άγιος Νικόλαος

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ
ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΕΓΚΩΜΗΣ

Μάρτιος 2012

Για την Προσευχή

Είναι μεγάλη, λοιπόν, η δύναμη της προσευχής. Και η χάρη της. Πολύ μεγάλη. Και ο άρχεκακος ὄφης, ο σατανάς και τὰ ὄργανά του, τὴν τρέμουν. Λίγο νὰ φωνάξουμε τὸν Χριστό, λίγο νὰ ἐπικαλεσθοῦμε τὴν Παναγία, λίγο νὰ μιλήσουμε στοὺς ἁγίους, καὶ παίρνει πόδι ὁ ἄλλος. Δὲν ἀντέχει τὴ χάρη τους. Δὲν ἀντέχει τὴν ἀγάπη τους. Δὲν ἀντέχει τὴν παρουσία τους. Δὲν ἀντέχει τίποτε. Τὸ κακὸ βέβαια μὲ μᾶς πολλές φορές εἶναι ὅτι δὲν προσευχόμεθα. Δὲν προσευχόμεθα μὲ θέρμη.

Πήγαιναν μιὰ φορὰ δύο Χριστιανοὶ στὸν δρόμο. Κι ἔφτασαν σ' ἓνα ποτάμι, τὸ ὁποῖο εἶχε πλημμυρίσει. Κι ἔκατσαν καὶ προσευχήθηκαν νὰ τὸ περάσουν. Ὁ ἓνας εἶπε δυὸ κουβέντες μὲ θέρμη καὶ πέρασε. Ὁ ἄλλος προσευχήθηκε ὥρα πολλή, μπήκε καὶ κινδύνευσε νὰ πνιγεῖ. Τὸν ἔπιασε ὁ ἄλλος καὶ τὸν ἔβγαλε. Κι εἶχε ἀπορία ὁ δεύτερος. Κι εἶπε στὸν πρῶτο: «Καλά, ἀδελφέ. Ἐσὺ εἶπες δυὸ κουβέντες καὶ πέρασες. Ἐγὼ εἶπα ἑκατὸ καὶ κινδύνευσα νὰ χαθῶ, ἂν δὲν ἦσουν ἡ ἀφεντιά σου. Γιατί ἔγινε αὐτό;» Τοῦ λέει: «Ἐσὺ προσεύχεσαι, ἀδελφέ, συχνά;» «Ἄ, μπά», λέει. «Τώρα προσευχήθηκα κι ἀφοῦ εἶδα τὸν κίνδυνο.» «Ἄ, ἔτσι», λέει. «Ἐγὼ προσεύχομαι πάντοτε. Ἐχω καλὴ σχέση καὶ ἐπικοινωνία μὲ τὸν Θεό. Τοῦ ἴπα δυὸ κουβέντες καὶ συνεννοηθήκαμε. Συνεννοηθήκαμε! Ἐσὺ», λέει, «τώρα τό ἴπες. Γι' αὐτὸ στό ἴκανε αὐτὸ ὁ Θεὸς καὶ σ' ἔσωσε κιάλας, γιὰ νὰ μάθεις νὰ προσεύχεσαι. Γιὰ νὰ μὴν ἀφήνεις τὴν προσευχή.»

Θὰ μοῦ πείτε: «Πάτερ, ἔχουμε καὶ δουλειές, ἔχουμε καὶ βάσανα, ἔχουμε καὶ κόπους.» Μποροῦμε νὰ προσευχόμεθα ὅπου δήποτε. Ὅπως ἀναπνέουμε, μποροῦμε καὶ νὰ προσευχόμεθα. Μποροῦμε νὰ φωνάζουμε τὸν Χριστό, τὴν Παναγία.

Στόμα δὲν ἔχουμε; Ἔχουμε. Μυαλὸ ἔχουμε; Ἔχουμε. Πῶς δὲν ἔχουμε. Ἐ, λοιπόν, δὲν ἔχουμε καμμία ἰδιαίτερη δαπάνη. Οὔτε καὶ κανένα ἰδιαίτερο κόπο, ἂν θέλετε. Ἔχει κόπο ἢ προσευχή. Σίγουρα. Ἀλλὰ μπορούμε καὶ νὰ φωνάζουμε τὸν Κύριο. Ἡ προσευχή εἶναι τὸ 100 τοῦ Θεοῦ. Φέρνει τὸν Κύριο γρήγορα κοντὰ μας. Φέρνει τὴν Παναγία γρήγορα κοντὰ μας. Καὶ τοὺς ἀγίους καὶ τοὺς ἀγγέλους. Κι ἐπηρεάζει καὶ τίς ψυχὲς τῶν ἀποθαμένων μας. Ἐκεῖνοι μᾶς ἀκοῦνε. Καὶ πολλοὶ ἀπ' αὐτοῦς ἔχουν βρεῖ παρρησία. Τὸ ξέρετε αὐτό; Παρρησία. Καὶ μᾶς βοηθᾶνε. Προσεύχονται γιὰ μᾶς. Ἐπηρεάζουν τὸν Θεό. Μᾶς συντροφεύουν στὴ ζωὴ μας.

Ἔλεγε, κάποτε, ὁ Γέροντας Παΐσιος σὲ κάποιον... Τοῦ ἔλεγε: «Γέροντα, ἐγὼ δὲν ἔχω κάνει τίποτα ἰδιαίτερο. Κι ὅμως μοῦ πᾶν ὅλα καλὰ στὴ ζωὴ μου. Κι ἔχω πολλὲς εὐλογίες. Τί συμβαίνει; Τί γίνεται;» Καὶ τοῦ λέει ὁ Γέροντας: «Παιδί μου, κάποιος πρόγονός σου ἔχει ἀγιάσει. Καὶ δὲν τὸ ξέρετε. Ἔχει ἀγιάσει καὶ δὲν τὸ ξέρετε! Καὶ αὐτὸ σᾶς βοηθάει.»

Τί ὠραῖο, λοιπόν, ἢ προσευχή! Καὶ τί προνόμιο εἶναι νὰ μιλάμε στὸν Κύριο ἀπευθείας! Γιὰ νὰ πᾶς στὸν πρωθυπουργὸ ἢ στοὺς ἄρχοντες μεσολαβοῦν πολλοὶ καὶ ἂν σὲ δεχτεῖ καὶ ἂν ἀδειάζει ὁ ἄνθρωπος κι ἂν θέλει, καὶ τό 'να καὶ τ' ἄλλο. Ἐδῶ στὸν Κύριο εἴμεθα ἄμεσοι. Ἀρκεῖ ν' ἀνοίξουμε τὸ στόμα μας καὶ λέει ὁ Κύριος: «Ἐγὼ εἶμαι παρών. Ἴδού, πάρειμι.» Ὁ πανταχοῦ παρών, ἀνθρωποπαθῶς ἐκφραζόμενος, λέει: «Εἶμαι παρών!» Εἶναι γιὰ μᾶς ἐκείνη τὴν ὥρα παρών, γιατί τὸν φωνάξαμε. Τὸν φωνάξαμε! Ὁ προφήτης καὶ βασιλιάς Δαυὶδ προσευχότανε μὲ θέρμη ἐφτὰ φορές τὴν ἡμέρα. «Ἐπτὰκις τῆς ἡμέρας ἦνεσά σε.» Ἐφτὰ φορές τὴν ἡμέρα! Καὶ εἶναι γεγονός ὅτι ὁ προφήταναξ Δαυὶδ εἶχε πολλὲς ἀσχολίες, πολλὰ προβλήματα, τόσο λαὸ ἐπάνω του, τόσες εὐθύνες καὶ τόσα ἄλλα. Κι ὅμως, ἐπειδὴ ἀγαποῦσε κι ἐπειδὴ ἤθελε, εὗρισκε τὴν εὐκαιρία καὶ προσευχότανε.

Γιὰ τὸν ἅγιο Νεκτάριο

Εἶναι νέκταρ ἀγάπης γλυκύτατον ὁ ἅγιος. Νέκταρ ἀγάπης γλυκύτατον. Καὶ ὁ ἄνθρωπος δὲν θέλει τίποτε ἄλλο. Καὶ δὲν πείθεται μὲ τίποτε ἄλλο, παρὰ μονάχα μὲ τὴ Θεία ἀγάπη. Μὲ τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη. Κι ἔχουμε μία κάμψη στὴν πορεία καὶ

ζωή τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ στὴν πατρίδα μας, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλη τὴν οἰκουμένη. Κουράστηκαν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὰ ἄλλα καὶ τὰ μπάλαλα. Κουράστηκαν ἀπ' τὸ κυνήγι τῶν ἡδονῶν καὶ τῆς χίμαιρας. Κουράστηκαν ἀπὸ τὸ κυνήγι τῶν χρημάτων καὶ τῶν ἐξουσιῶν. Κουράστηκαν ἀπ' ὅλα. Κι ἓνα μονάχα γυρεύουν. Μιὰ ἀγκαλιά, νὰ τοὺς ἀποδεχτεῖ, ἄνευ ὄρων καὶ ὀρίων. Κι ἐκεῖ νὰ μείνουν. Νὰ κλάψουν. Νὰ πονέσουν. Νὰ χαροῦν. Νὰ ξεπονέσουν. Νὰ χαροῦν. Νὰ χύσουν μιὰ θάλασσα δάκρυα ποὺ κυοφοροῦν. Γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ βροῦν ἀνάπαυση, γαλήνη, εἰρήνη καὶ χαρὰ στὴν πατρίδα τους τὴν ἅγια.

Κι αὐτὴ ἡ ἀγκαλιὰ εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἄχραντη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἡ ἀγκαλιὰ τῆς Παναγιάς καὶ τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἡ ἀγκαλιὰ τῶν ἁγίων, οἱ ὁποῖοι, κι ἐκεῖνοι, μαζί μὲ τὴ μητέρα τοῦ Χριστοῦ καὶ με τὸν ἴδιο, μᾶς ὑπεραγαποῦν. Κι ὅταν λιγάκι ἡ ψυχὴ καταλάβει καὶ ἀντιληφθεῖ, ποῖοι τὴν ἀγαποῦν, παραδίνεται. Καὶ μάλιστα στὶς ἡμέρες μας, ποὺ κουραστήκαμε, ὅπως προεῖπα, ἀπὸ ὅλα, παραδινόμαστε ἀμέσως. Αὐθωρεὶ καὶ παραχρήμα, ὅπως θὰ ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι. Γιατὶ ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Παναγιά καὶ οἱ ἅγιοι, τηρουμένων τῶν ἀναλογιῶν, μᾶς ἔχουν πείσει, ὅτι ὄντως μᾶς ἀγαποῦν. Ὅτι ὄντως μᾶς θέλουν. Καὶ περισσότερο, ὅτι ὄντως μποροῦν νὰ μᾶς βοηθήσουν πραγματικὰ καὶ ἀποτελεσματικὰ. Γι' αὐτὸ καὶ παραδινόμαστε. Γι' αὐτὸ καὶ κάθε φορὰ, πού ἔναι μνημεῖς τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγιάς καὶ τῶν ἁγίων, τί κάνομε οἱ Χριστιανοὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι; Δημοψήφισμα! Ψηφίζομε τὸν Χριστό. Ψηφίζομε τὴν Παναγιά. Ψηφίζομε τοὺς ἁγίους. Τοὺς θεωροῦμε δικούς μας ἀνθρώπους. Καὶ μὲ τὸ ψήφισμα αὐτό, τὸ πνευματικὸ, τοὺς ἀναδεικνύομε ἐκλεκτούς μας. Καὶ καταδικούς μας. Φίλους καὶ ἀδελφούς. Πατέρες καὶ συντρόφους. Καὶ ὅλα τὰ καλά.

Ἀλήθεια, πῶς καὶ μὲ τί νὰ εὐχαριστήσομε, ἐν προκειμένῳ, τὸν ἅγιό μας Νεκτάριο, ὁ ὁποῖος τόσα καὶ τόσα μᾶς προσφέρει; Στὴ ζωὴ του ὀλόκληρη ἐστάθηκε λαμπάδα ἀναμμένη, μπροστὰ στὴν Ἁγία Τριάδα καὶ τὴν Παναγιά, ἀλλὰ καὶ μπροστὰ σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, καὶ περισσότερο τοὺς λυπημένους καὶ πονεμένους. Στὶς δύσκολες ὥρες καὶ Γολγοθαϊκές, πού πέρασε κι ὁ ἴδιος, εἶχε μοναδικὸ ἀποκούμπι τὸν Ἰησοῦ Χριστό, τὸν Κύριο. Κι ὅταν κάποτε, σὲ μεγάλο πειρασμὸ τὸν βρῆκαν δικοὶ τοῦ ἀνθρώπου νὰ εἶναι γαλήνιος καὶ ἡρεμος,

ἐνῶ πονοῦσε ἀφάνταστα κι εἶχε φθάσει στο Ἄμην τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀντοχῆς του, τὸν ρώτησαν: «Γιατί, πατέρα, εἶστε ἡσυχος καὶ ἡρεμος καὶ γαλήνιος;» Καὶ τί τοὺς εἶπε; «Παιδιά μου, ἀκούστε νὰ σὰς πῶ. Προσεύχεται γιὰ μένα ὁ Ἰησοῦς μου. Κι ἐφόσον προσεύχεται γιὰ μένα ὁ Ἰησοῦς μου, ἐγὼ μπορεῖ νὰ εἶμαι ἡσυχος. Ἔστω κι ἂν ὑποφέρω τα πάνδεινα κι ἂν εὐρίσκομαι κι ἐγὼ στὸν δικό μου Γολγοθᾶ καὶ Σταυρό. Κι ἓνα πράγμα μόνο ἔχω στὸ νοῦ μου, ἀφοῦ προσεύχεται γιὰ μένα ὁ Ἰησοῦς μου. Πῶς νὰ βοηθήσω τοὺς ἀδελφούς μου. Πῶς νὰ βοηθήσω τοὺς ἀδελφούς Του. Πῶς νὰ βοηθήσω τοὺς ἀνθρώπους Του.»

Εἶναι πολὺ σημαντικό αὐτὸ καὶ γιὰ μᾶς, στὶς δύσκολες κυρίως ὥρες, πὺ περνᾶμε καὶ διαβαίνομε, νὰ σκεπτόμεθα, πῶς δὲν εἴμαστε μόνοι. Κι ἄς φαινόμεστε μόνοι. Δὲν εἴμαστε μόνοι. Εἶναι μαζί μας ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Καὶ κυρίως αὐτὲς τὶς ὥρες. Τὶς Γολγοθαϊκές. Πὺ ξέρει ὁ Ἰδιος, ἐκ τῆς πράξεως, τί ἐστὶν ἀγωνία καὶ τί ἐστὶ λύπη καὶ θλίψη. Τί ἐστὶ μελαγχολία, ἔως θανάτου. Τὰ πέρασε, τὰ διέβη, καὶ ἀφ' ὧν ἔπαθε, ἔμαθε.

Ἀρχιμανδρίτης Ἀνανίας Κουστῆνης

Ἵποδεχόμενοι τὸν ἅγιο Νικόλαο τὸν παπᾶ - Πλανᾶ (2 Μαρτίου)

Σκέφτομαι, ἀκόμα μιὰ φορά, πόσο οἱ ἅγιοι μᾶς σκέπουν καὶ μᾶς φροντίζουν καὶ μᾶς νοιάζονται, στὸν κόσμον τοῦτο τοῦ διωγμοῦ καὶ τοῦ κατατρεγμοῦ καὶ τοῦ θανάτου. Πόσο μᾶς ἀγαποῦν καὶ μᾶς προστατεύουν, μαζί μὲ τὴν Παναγία μας, τὴ Δέσποινα τοῦ κόσμου, "ἐκ παντοίων δεινῶν καὶ κινδύνων." Πόσο μᾶς παραστέκουν. Πόσο παραμένουν δίπλα μας. Πάντοτε. Σκέπη καὶ καταφυγή καὶ στήριγμα καὶ προστασία.

Αὐτὴ τὴν ἀπέραντη στοργὴ καὶ ἀγάπη μοίρασε στὸν τόπον τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ καὶ στὴν καθ' ἡμᾶς ὀρθόδοξη Ἀνατολή, ὁ ἅγιος Νικόλαος, ὁ παπᾶ - Πλανᾶς, ἀπὸ τὴ Νάξο, πὺ ἔζησε στὸ ἄστυ τῶν Ἀθηνῶν, γιὰ νὰ ἀγιασθεῖ καὶ νὰ πλημμυρίσει τὴν πόλη μὲ τὸ ἄρωμα τοῦ ἀγιασμοῦ καὶ τῆς χάριτός του.

Αὐτὸς ὁ ταπεινὸς ἱερέας, ποὺ ἀγιάσθηκε ἐν ταπεινότητι καὶ διὰ τῆς ταπεινότητος, ψάλλοντας καὶ ὑμνῶντας καὶ ὑπηρετῶντας τὸν Κύριο, μὲ ὑποδειγματικὸ ζῆλο, ἐπιμόνως, σταθερά, μὲ τὶς ἀτέλειωτες ἐκεῖνες λειτουργίες στὶς ἐκκλησίες, στὰ ξωκκλήσια καὶ στὰ παρεκκλήσια, μέσα στὸ ψῦχος καὶ τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας. "Ψαλῶ τῷ Θεῷ μου, ἕως ὑπάρχω", ψιθύριζε, μέχρι τὸ τέλος τοῦ βίου του, φεύγοντας ἀπὸ τὴ ζωὴ, αὐτὸς ὁ ταπεινὸς ἱερεὺς, ὁ ἅγιος Νικόλαος, συνομήλικος τοῦ κύρ Ἀλέξανδρου Παπαδιαμάντη καὶ τοῦ Ἀλέξανδρου Μωραϊτίδη, ποὺ μαζί ἀγίασαν τὸ κέντρο τῶν Ἀθηνῶν, ἐκεῖ στὸ ἐκκλησάκι τοῦ ἀγίου Ἐλισσαίου στὴν ὁδὸ Ἄρεως στὴν Πλάκα, μὲ τὶς ὀλονύχτιες ἀγρυπνίες.

Στὸν ἅγιο Νικόλαο, τὸν ἱερέα, τὸν παπᾶ - Πλανᾶ, ἀρμόζουν ὅλα ἐκεῖνα, ποὺ ἀναφέρονται καὶ στὸ ἀπολυτίκιο τοῦ ἄλλου ἀγίου Νικολάου, τοῦ ἐπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας, τοῦ Θαυματουργοῦ, ἀπολυτίκιο ποὺ ψάλλομε καὶ γιὰ ἅγιο Νικόλαο τὸν παπᾶ - Πλανᾶ: "Κανόνα πίστεως καὶ εἰκόνα πραότητος, ἐγκρατείας διδάσκαλον ἀνεδείξε σε ἐν τῇ ποιμένῃ σου ἢ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια· διὰ τοῦτο ἐκτήσω τῇ ταπεπινώσει τὰ ὑψηλά, τῇ πτωχείᾳ τὰ πλούσια."

"Ἔτσι, μέσα στὴν ἀπόλυτη πενία του, ἀνεδείχθη ὁ ἀπέραντος πλοῦτος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀγιασμὸς καὶ ἡ εὐλογία τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

"Μεταξὺ τῶν ὑπαρχόντων ἱερέων ὑπάρχουσιν ἀκόμη πολλοὶ ἐνάρετοι καὶ ἀγαθοί, εἰς τὰς πόλεις καὶ εἰς τὰ χωρία. Εἶναι τύποι λαϊκοί, ὠφέλιμοι, σεβάσμιοι. Ἄς μὴν ἐκφωνῶσι λόγους. Ἡξεύρουσιν αὐτοὶ ἄλλον τρόπον πῶς να διδάσκωσι τὸ ποιμνιον.

Γνωρίζω ἓνα ἱερέα εἰς τὰς Ἀθήνας. Εἶναι ὁ ταπεινότερος τῶν ἱερέων καὶ ὁ ἀπλοϊκώτερος τῶν ἀνθρώπων... Εἶναι ἀξιαγάπητος. Εἶναι ἀπλοϊκὸς καὶ ἐνάρετος. Εἶναι ἄξιος τοῦ πρώτου τῶν Μακαρισμῶν τοῦ Σωτήρος." ("Ἀπαντα, Ε΄, ἐκδ. δόμος, Ἀθήνα 1988, σελ. 195)

Αὐτά, μεταξὺ ἄλλων, γράφει ὁ κύρ Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης στὸ σπουδαῖο κείμενό του "Ἱερεῖς τῶν πόλεων καὶ ἱερεῖς τῶν χωρίων." Δὲν εἶναι, λοιπόν, τυχαῖο, ποὺ αὐτὸς ὁ ταπεινὸς καὶ ἀπλοϊκὸς ἱερέας ὁδηγήθηκε στὴ χάρη καὶ στὸν ἀγιασμό. Γιὰ νὰ μυροβλύσουν τὰ λείψανά του καὶ νὰ σκεπά-

σουν, "ὡς ὁσμή εὐωδίας πνευματικῆς", ὄχι μόνο τὸ ἄστυ τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ καὶ σύμπαντα τὸν ἑλληνισμό. Ἡ χάρις του καὶ ἡ εὐλογία του καὶ ἡ ἀγάπη του μᾶς ἀκολουθοῦν. Μᾶς σκέπουν. Τὸν αἰσθανόμαστε δίπλα μας, κοντά μας, αὐτὸ τὸν ταπεινὸ ἱερέα τοῦ δοκιμαζόμενου ἄστεως τῶν Ἀθηνῶν, συνεχῶς.

Ἔτσι, σήμερα, ἀνταποδίδοντας αὐτὴ τὴν ἀγάπη τοῦ ἁγίου Νικολάου, τοῦ παπᾶ - Πλανᾶ, ὑποκλινόμαστε ταπεινά, καὶ ἀσπαζόμαστε τὴ μυροβλύζουσα καὶ ἁγιασμένη Τιμία κέρα του. Ὑποκλινόμαστε καὶ προσκυνοῦμε καὶ ὑποδεχόμαστε ταπεινά τὸν ἅγιο Νικόλαο, τὸν παπᾶ - Πλανᾶ, καθὼς μᾶς ἐπισκέπεται μυστικὰ σ' αὐτὸ τὸν βασανισμένο καὶ μαρτυρικό τόπο, γιὰ νὰ μᾶς εὐλογήσει καὶ νὰ μᾶς στηρίξει.

Νίκος Ὁρφανίδης

Ἡ ἀγάπη εἶναι πάνω ἀπ' ὅλα

Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Χριστὸ δὲν ἔχει ὅρια, τὸ ἴδιο καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον. Νὰ ἐκτείνεται παντοῦ, στὰ πέρατα τῆς γῆς. Παντοῦ, σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ἐγὼ ἤθελα νὰ πάω νὰ ζήσω, μαζί μὲ τοὺς χίπηδες στα Μάταλα χωρὶς, βέβαια, ἁμαρτίες, γιὰ νὰ τοὺς δείξω τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, πόσο εἶναι μεγάλη καὶ πῶς μπορεῖ νὰ τοὺς ἀλλάξει, νὰ τοὺς μεταμορφώσει. Ἡ ἀγάπη εἶναι πάνω ἀπ' ὅλα. Θὰ σᾶς τὸ πῶ μ' ἓνα παράδειγμα.

Ἦταν ἓνας ἀσκητὴς κι εἶχε δύο ὑποτακτικούς. Προσπαθοῦσε πολὺ νὰ τοὺς ὠφελήσει καὶ νὰ τοὺς κάνει καλοὺς. Εἶχε, ὅμως, τὴν ἀνησυχία ἂν ὄντως προχωροῦν στὴν πνευματικὴ ζωὴ, ἂν προοδεύουν κι ἂν εἶναι ἔτοιμοι γιὰ τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Περιμένε ἓνα σημάδι γι' αὐτὸ ἀπ' τὸν Θεό, ἀλλὰ δὲν ἔπαιρνε καμία ἀπάντηση. Κάποια ἡμέρα θὰ γινόταν ἀγρυπνία στὴν ἐκκλησία μιᾶς ἄλλης σκῆτης, ποὺ ἀπεῖχε πολλὰς ὥρες ἀπ' τὴν δική τους. Ἔπρεπε νὰ γίνεῖ πορεία μὲς στὴν ἔρημο. Ἔστειλε τοὺς ὑποτακτικούς του ἀπ' τὸ πρῶν, ὥστε νὰ φθάσουν νωρίς, γιὰ νὰ τακτοποιήσουν τὴν ἐκκλησία, κι ὁ Γέροντας θὰ πήγαινε τ' ἀπόγευμα. Οἱ ὑποτακτικοὶ εἶχαν προχωρήσει ἄρκετά, ὅταν ξαφνικὰ ἀκούσαν βογγητά. Ἦταν ἓνας ἄνθρωπος βαριὰ τραυματισμένος καὶ ζητοῦσε βοήθεια:

- Πάρτε με, σᾶς παρακαλῶ, τοὺς ἔλεγε, γιατί ἐδῶ εἶναι ἐρημιά, κανεῖς δὲν περνάει, ποιὸς θὰ μπορέσει νὰ με βοηθήσει; Ἔσεῖς εἶστε δύο. Σηκῶστε με καὶ ὀδηγήστε με στοῦ πρώτου χωριό.

- Δὲν μπορούμε! τοῦ εἶπαν. Βιαζόμαστε νὰ πᾶμε γιὰ τὴν ἀγρυπνία, ἔχομε πάρει ἐντολὴ νὰ ἐτοιμάσομε.

- Πάρτε με, σᾶς παρακαλῶ! Ἄν μ' ἀφήσετε, θὰ πεθάνω, θὰ μὲ φάνε τα θηρία.

- Δὲν μπορούμε! Τὶ νὰ κάνομε, πρέπει νὰ πᾶμε στοῦ καθήκον μας.

Κι ἔφυγαν. Τ' ἀπόγευμα ξεκίνησε ὁ Γέροντας γιὰ τὴν ἀγρυπνία. Πέρασε ἀπ' τὸν ἴδιο δρόμο. Ἐφθασε καὶ στοῦ μέρος ποὺ ἦταν ὁ τραυματισμένος. Τὸν βλέπει, τὸν πλησιάζει καὶ τοῦ λέει:

- Τὶ ἔπαθες, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ; Τὶ ἔχεις; Ἀπὸ πότε εἶσαι ἐδῶ; Δὲν σὲ εἶδε κανεῖς;

- Πέρασαν τὸ πρῶτὶ δύο μοναχοὶ καὶ τοὺς παρακάλεσα νὰ μὲ βοηθήσουν, ἀλλὰ βιαζόντουσαν νὰ πᾶνε στὴν ἀγρυπνία.

- Θὰ σὲ πάρω ἐγώ. Μὴν ἀνησυχεῖς! τοῦ λέει.

- Δεν μπορεῖς ἐσύ, εἶσαι γέροντας, δὲν μπορεῖς νὰ μὲ σηκώσεις, ἀδύνατον!

- Ὅχι, θὰ σὲ πάρω! Δὲν μπορῶ νὰ σ' ἀφήσω!

- Μὰ δὲν μπορεῖς νὰ μὲ σηκώσεις.

- Θὰ σκύψω, καὶ σὺ πιάσου ἀπὸ πάνω μου καὶ λίγο λίγο θὰ σὲ πᾶω σὲ κανένα κοντινὸ χωριό. Λίγο σήμερα, λίγο αὔριο, θὰ σὲ φθάσω.

Καὶ τὸν πήρε μὲ μεγάλη δυσκολία κι ἄρχισε νὰ βαδίζει μὲ τὸν βάρος ἐκεῖνο μὲς στὴν ἄμμο πάρα πολὺ δύσκολα. Ὁ ἰδρώτας ἔτρεχε ποτάμι καὶ σκεπτόταν: «Ἔστω καὶ σὲ τρεῖς ἡμέρες θὰ φθάσω». Καθὼς ὅμως προχωροῦσε, ἄρχισε νὰ νιώθει τὸ φορτίο του πιὸ ἐλαφρὸ, πιὸ ἐλαφρὸ καὶ σὲ κάποια στιγμή αἰσθάνθηκε σὰν νὰ μὴν κρατᾶει τίποτα. Τότε γυρίζει πίσω νὰ δεῖ τί συμβαίνει καὶ βλέπει μὲ ἔκπληξη πάνω του ἕναν ἄγγελο. Ὁ ἄγγελος τοῦ εἶπε:

- Μ' ἔστειλε ὁ Θεὸς νὰ σὲ πληροφορήσω ὅτι οἱ δύο ὑποτακτικοὶ σου δὲν εἶναι ἄξιοι τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, γιατί δὲν ἔχουν ἀγάπη.

*Γέροντος Πορφυρίου Καυσοκαλιβίτου
(Βίος καὶ Λόγοι)*

Ὁ πνευματικὸς καθορίζει κάθε πότε θὰ κοινωνήῃ ὁ πιστὸς

- Γέροντα, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει: «Ὁ ἐσθίων καὶ πίνων ἀναξίως κρίμα ἑαυτῷ ἐσθίει καὶ πίνει». Πότε κοινωνάει κανεὶς «ἀναξίως»;

- Βασικὰ πρέπει νὰ προσερχόμαστε στὴν θεία Κοινωνία ἔχοντας συναίσθηση τῆς ἀναξιότητός μας. Ὁ Χριστὸς ζητᾷ ἀπὸ μᾶς τὴν συντριβὴ καὶ τὴν ταπείνωση. Ὅταν ὑπάρχει κάτι ποῦ ἐνοχλεῖ τὴν συνείδησή μας, πρέπει νὰ τὸ τακτοποιούμε. Ἄν π.χ. μαλώσαμε μὲ κάποιον, πρέπει νὰ συμφιλιωθοῦμε μαζί του καὶ ὕστερα νὰ κοινωνήσουμε.

- Γέροντα, μερικοὶ, ἐνῶ ἔχουν εὐλογία ἀπὸ τὸν πνευματικὸ νὰ κοινωνήσουν, διστάζουν.

- Δὲν θὰ ρυθμίση κανεὶς μόνος του, ἂν θὰ κοινωνήσῃ ἢ ὄχι. Ἄν μόνος του ἀποφασίζῃ νὰ κοινωνήσῃ ἢ νὰ μὴν κοινωνήσῃ, θὰ τὸ ἐκμεταλλεῖται ὁ διάβολος καὶ θὰ τοῦ ἀνοίξῃ δουλειά. Πολλὲς φορὲς νομίζουμε ὅτι εἴμαστε ἄξιοι, ἐνῶ δὲν εἴμαστε, ἢ ἄλλοτε σύμφωνα μὲ τὸν νόμο πράγματι δὲν εἴμαστε ἄξιοι, ἀλλὰ σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα τῶν Ἁγίων Πατέρων χρειάζεται ἡ θεία μετάνοια γιὰ νοσηλεία καὶ ἡ θεία παρηγοριά, γιατί ἀπὸ τὴν πολλὴ συντριβὴ τῆς μετανοίας μπορεῖ νὰ ἔρθῃ ἀπὸ τὰ δεξιὰ ὁ ἐχθρὸς καὶ νὰ μᾶς ρίξῃ σὲ ἀπόγνωση.

- Δηλαδή, Γέροντα, κάθε πότε πρέπει νὰ κοινωνήῃ κανεὶς;

- Τὸ κάθε πότε πρέπει νὰ κοινωνήῃ κανεὶς καὶ τὸ πόσο πρέπει νὰ νηστεύῃ πρὶν ἀπὸ τὴν θεία Κοινωνία δὲν μπαίνουν σὲ καλούπι. Ὁ πνευματικὸς θὰ καθορίσῃ μὲ διάκριση κάθε πότε θὰ κοινωνήῃ καὶ πόσο θὰ νηστεύῃ, ἀνάλογα μὲ τὴν ἀντοχὴ ποῦ ἔχει. Παράλληλα θὰ τὸν ὀδηγῇ καὶ στὴν πνευματικὴ νηστεία, τὴν ἀποχὴ ἀπὸ τὰ πάθη, ρυθμίζοντάς τὴν καὶ αὐτὴν

ανάλογα με την πνευματική του εύαισθησία, ανάλογα δηλαδή με το πόσο συναισθάνεται το σφάλμα του, και έχοντας υπ' όψιν του το κακό που μπορεί να κάνει ο έχθρος πολεμώντας μια εύαισθητη ψυχή, για να την φέρη σε απόγνωση. Σε πτώσεις π.χ. σαρκικές, για τις οποίες δίνεται κανόνας σαράντα ημερών άποχής από την θεία Κοινωνία, μπορεί ο διάβολος να ρίξη πάλι την ψυχή στις τριάντα πέντε ημέρες και, αν δοθή νέος κανόνας σαράντα ημερών, ο διάβολος θα πάρη φαλάγγι την ψυχή, όποτε ζαλίζεται και άπελπίζεται. Σ' αυτές τις περιπτώσεις, μπορεί ο πνευματικός, μετά τον πρώτο κανόνα, να πη: «κοίταξε, πρόσεξε μια εβδομάδα και να κοινωνήσης», και ύστερα να κοινωνάη συνέχεια σε κάθε θεία Λειτουργία, για να μπορέση να πάρη επάνω της ή ψυχή και να πάη ο διάβολος πέρα. Ένας πάλι που ζή πνευματική και προσεκτική ζωή θα προσέρχεται στο μυστήριο, όποτε αισθάνεται την θεία Κοινωνία ως ανάγκη και όχι από συνήθεια, αλλά και αυτό θα γίνεται με την εύλογια του πνευματικού του.

*Γέροντος Παΐσιου Αγιορείτου
(Λόγοι Γ' - Πνευματικός Αγώνας)*

Τα Εικονίσματα

Τα μάτια στις βυζαντινές εικόνες,
αγίων και μαρτύρων, τα εκστατικά,
είναι διαφορετικά απ' των αρχαίων αγαλμάτων.
- Ω δόξα της πατρίδας μου διπλή κι' απέραντη
χαρά η προσφορά, ανθρώπινη,
δική σου παρηγοριά και διδαχή σου.
Σ' ολόκληρη την όρθωση, την άρθρωση
του ωραίου σώματός των, είναι υπεροπτικά
σχεδόν, τα ελληνικά αγάλματα
και στην ευγενική θωριά, το βλέμμα
δείχνει αλλού να θεωρεί.
Οι άγιοι μονάχο δε σ' αφήνουνε,
το στρογγυλό τους μάτι ολάνοιχτο,

κι' ωσάν έκπληκτο, σε παρακολουθεί
σε μυστικήν, ενδόμυχη ατένιση σε οδηγεί
για να πιστέψεις στο δικό τους όραμα
με πάσαν την υποταγή.
Όχι πια φοβισμένη,
μα φωτισμένη απ' της ψυχής το νόημα
που αντελήφθη και ομολογεί.

(Ζωή Καρέλλη)

Πρόσκληση

Τò Πολιτισμικό Σπουδαστήριο
«Άγιος Νικόλαος» Έγκωμης
έχει την τιμή νά σάς προσκαλέσει
στο 4ο Συνέδριο Έλληνορθόδοξης Παιδείας
και Τεχνολογίας με θέμα:
«Κύπρος και Εύρώπη σέ δίσεκτους χρόνους»
τήν Κυριακή 11 Μαρτίου 2012
στήν αίθουσα έκδηλώσεων
του Εύρωπαϊκού Πανεπιστημίου Κύπρου
στή Λευκωσία.

Ε ί σ η γ η τ έ ς :

- Μητροπολίτης Σισανίου και Σιατίστης κ. Παύλος
- Δρ. Έλένη Θεοχάρους, *Εύρωβουλευτής*
- Δρ. Άθανάσιος Ν. Παπαθανασίου
Άρχισυντάκτης του Περιοδικού Σύναξη.

Εΐσοδος έλεύθερη

Θά δοθει βεβαίωση παρακολούθησης

Τò Συνέδριο θά μεταδίδεται ταυτόχρονα
μέσω του διαδικτύου στή διεύθυνση:
www.agiosnikolaosengomis.com

Έκδρομή Μαθητών στην Πάφο

Στα πλαίσια της Κατηχητικής κίνησης πραγματοποιήθηκε στις 2 και 3 Ιανουαρίου διήμερη έκδρομή με τη συμμετοχή 60 μαθητών και μαθητριών Γυμνασίου - Λυκείου της Ένορίας μας στην Ίερά Μονή Αγίου Ιωάννη Προδρόμου (Μέσα Ποταμός), στο ζωολογικό κήπο-πάρκο Πέγειας, στην Ίερά Μονή Αγίου Νεοφύτου, στην Ίερά Μητρόπολη Πάφου, στην κατακόμβη της Αγίας Σολομωνής, στην οκία του αρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ' (Παναγιά), στην Ίερά Μονή Χρυσορρογιατίσσας στην Ίερά Μονή Αγίου Νικολάου (των Ίερέων), στο πάρκο Έλιούδια (Αναρίτα) και στη γυναικεία μονή Παναγίας Σφαλαγγιώτισσας στη Λεμεσό.

Οι έκδρομείς διανυκτέρευσαν σε ξενοδοχείο στην Πάφο. Η προγραμματισμένη επίσκεψη στο Φαράγγι του Άβακα στον Άκάμα άκυρώθηκε λόγω ιδιαίτερων καιρικών συνθηκών.

**ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΕΓΚΩΜΗΣ
ΕΡΑΝΟΣ
ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΠΟΡΟΥΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ ΜΑΣ
ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ**

Μια οίκογένεια στην Έλλάδα περιμένει τη δική μας βοήθεια μέσα από ένα πακέτο αγάπης.

Το πακέτο περιλαμβάνει:

Φακές (1 κιλό)	Αλεύρι (1 κιλό)
Φασόλια (1 κιλό)	Πάστα ντομάτα (1 κιλό)
Ρεβίθια (1 κιλό)	Λάδι (1 λίτρο)
Μακαρόνια (3 κιλά)	Κονσέρβες κρέατος (4 τεμάχια)
Μακαρόνια πάστα (1 κιλό)	Κονσέρβες τόνου (4 τεμάχια)
Γάλα (5 τεμάχια 410 γραμ.)	καί είδη καθαρισμού
Ζάχαρη (1 κιλό)	

Μπορείτε να συνεργαστείτε και με άλλους για να φτιάξετε το δικό σας πακέτο.

***‘Αν υπάρχει δυσκολία πρόσφερε
από τα πιο πάνω είδη ότι μπορείτε.
‘Η οποιαδήποτε βοήθεια είναι σημαντική.***

ΧΩΡΟΣ ΠΑΡΑΔΟΣΗΣ:
ΑΙΘΟΥΣΑ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΕΓΚΩΜΗΣ

ΧΡΟΝΟΣ:
Πέμπτη 1η μέχρι Κυριακή 18 Μαρτίου 2012
καθημερινά 10-11 π.μ. και 4-7μ.μ.
καί τις Κυριακές 10-11.30 π.μ.

Πληροφορίες τηλ. 99375154, 99611380

***‘Η συλλογή τροφίμων γίνεται υπό την αιγίδα
της ‘Ιερᾶς ‘Αρχιεπισκοπῆς.***

***Το έντυπο διανέμεται δωρεάν. Γίνονται δεκτές εισφορές
για την ενίσχυση τῆς ἔκδοσής του.***